

Rákosi Mátyás fia és unokája

BOKOR IMRE

Van egy olyan mondás, amely szerint: „az ember csak a barátait képes megválogatni, a rokonai viszont adottak”. Kivétel vagy „kiskapu” természetesen itt is fellelhető, hiszen pl. adoptálás révén a rokonság összetételét is meg lehet választani, illetve változtatni. Az adoptálás örökbefogadást jelent, ugyanakkor egy bizonyos algoritmust is magába foglal (mint háttérösszefüggést), mivel kevés kivételtől eltekintve az örökbefogadó életkora és (vagy társadalmi pozíciója, esetleg vagyoni helyzete) jelentősen meghaladja az örökbefogadott személy ebbéli mutatóit.

Eörsi István úr adoptálási eljárása ezek közé az igen ritka kivételek közé tartozik, amikor egy hozzá képest közel negyven évvel idősebb, jól szituált kopasz urat; Róth Mátyást (vagyis Rákosi Mátyást) adoptálta ország-világ színe előtt. A nevezetes aktus akkor zajlott le, amikor Eörsi István „A szabadító” című, alig (!) két százszoros mini versecskéjében ráordított Rákosi Mátyásra: „Vezess, Apánk!”, és ez egekig magasztalta apjának szavát, hangját, betűit, izomzatát és termetét!

A történészek nem találtak bizonyítékokat arra vonatkozólag, hogy Róth-Rákosi tovább magyarosította volna nevét Eörsire, de cáfolni sem lehet az esetlegességét, hiszen a konspirációt olyan mesteri fokon űzték, hogy egy ilyen megoldás titokban tartása a gyermekkori játékaik kategóriájának e szintjén mozoghatott. Az sem derült ki, hogy — titokban — esetleg Eörsi István vette volna fel adoptált apjának nevét, bár az is elképzelhető, hogy ezen a területen sem rendelkezünk teljes körű és megbízható információkkal. Az viszont már elképzelhető, hogy Eörsi apácskájának hibájára is utalhatott akkor, mikor a baloldal hibáit és bűneit boncolgatta egy nyilatkozatában. Pedig hát fogadott apja igazán sokat tett annak érdekében, hogy Sztalin melót magyarországi helytartója legyen, és Eö. I. nevezetű fia ne csak a bajszos nagyvezírhez írogasson verseket, hanem apját is tisztelje meg kétszáz sorocskával.

No és itt van a kreált família unoktagja; Eörsi Lacika is, aki mint mondani szokás; „nem esett messze nagyapja fájától!” Legfeljebb a földre érkezés nem sikeredett úgy, ahogy a síma landolásnál szokás, és azon a helyen űthette

meg magát a megengedettnél nagyobb mértékben, amelyet motorosoknál a bukósikak védelmez. Eö.L. kicsit a későn érő gyermekek kategóriájába tartozik, mert már egyszer „finoman” figyelmeztettem csacskaságaira és téveszméire, de semmit sem tanult belőle! Rávetette magát a történelemre, de génjeibe szívódott elvakultságában képtelen megérteni az összefüggéseket, okokat és okozatokat.

Szemelláthatólag életcéljául tűzte ki, hogy letagadja a csillagokat az égről és a sortűzeket az 1956-os forradalom történéseiből. Bár 1956-ban Eö.L. még szopott, mégis azokat akarja meghazudtolni, akik részt vettek az eseményekben, szemtanúi és részesei voltak a történéseknek. Eö.L. megszállottként kutatja Berki Mihály ny. tábornok múltját annak érdekében, hogy a közvélemény hitét megingassa a tábornok által feltárt és publikált ötvenhatos sortűzek hitelesítésének tárgykörében. Az sem zavarja Eö. L. önjelölt történészinast, hogy képtelen két mondatot vagy dátumot leírni, hogy ne ejtsen bennük egy-két hibácskát. Legközelebb pedig ugyanazokkal a hibákkal traktálja olvasóit vagy hallgatóit.

Eö.L.-nek azt javaslom, hogy ne evezzen még egy ideig (tíz-tizenöt évig) idegen vizekre! Ott van a szűk családi környezete, könnyebb ott kutatgatni, mint más famíliában. A papa és a fogadott nagyapji históriája több mint elégséges anyag egy gyakorlóéveit morzsolgató kutató számára. És családon belül van! Sőt (!), ott is maradhat! Nekünk már régen elegünk volt az Eörsi-Róth-Rákosi családból! Sztálinhoz, Rákosihoz, Lukácshoz írt versecskékből, mivelhogy azokkal is lehetett ám hülyíteni az embereket! Hagyjon fel az unoka nagyapja és apja módszereivel, semmit sem ér el velük, nem lesz soha sikerélményben része. Talán néhai nagyapja szellemétől is megszabadulhatna, hiszen mit vár egy olyan adoptált nagyszülőtől, akit annak idején még édesapja szerint is: „a topogó kín nemzett”(!) Ilyen baljós nemzőtől nem lehetett sok jót várni! Ezt a kínt érezte a magyarság 56-ig! Esetleg ezt a kérdést lehetne még részletebben kutatni, hogy unokáink is lássák, kitől származott fogadott nagyapja, és mi be került ez az országunknak! Tegye helyre, illetve igazítsa ki édesapja elhamarkodott adoptálási ballépését! Megérné!